

b) wymierzenia kary dopiero w drugiej instancji — w wysokości 50 zł.

2. Koszty postępowania w wypadkach nie wymienionych w ust. 1 ponosi organ, przy którym działa kolegium, które wydało rozstrzygnięcie.

3. Do kosztów postępowania nie zalicza się należności obrońcy.

§ 2. W razie skierowania sprawy, w której orzeczono zasadniczą karę aresztu lub karę ograniczenia wolności, na drogę postępowania sądowego, koszty postępowania przed kolegium będą uwzględnione w orzeczeniu sądu.

§ 3. Należności z tytułu kosztów postępowania przypadają na rzecz budżetu:

- 1) rady narodowej, której organ zgodnie ze swą właściwością wykonał rozstrzygnięcie kolegium,
- 2) organów administracji morskiej albo administracji górniczej właściwych do wykonania rozstrzygnięć wydanych przez powołane przy nich kolegia.

§ 4. 1. W sprawach dotyczących należności świadków, biegłych i tłumaczy w postępowaniu przed kolegium stosuje się odpowiednio przepisy o należnościach świadków, biegłych i tłumaczy w postępowaniu karnym sądowym.

2. Należności świadków, biegłych i tłumaczy przyznaje przewodniczący kolegium, a na rozprawie — przewodniczący składu orzekającego.

§ 5. Przepisy § 4 stosuje się odpowiednio w postępowaniu wyjaśniającym prowadzonym przez komisję orzecznictwa do spraw wykroczeń przy prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) oraz przy prezydium rady narodowej miasta stanowiącego powiat podzielonego na dzielnice oraz przy Ministrze Żeglugi i Prezesie Wyższego Urzędu Górniczego.

§ 6. Koszty postępowania przed komisjami, o których mowa w § 5, ponosi organ, przy którym komisja działa.

§ 7. Traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 marca 1959 r. w sprawie kosztów postępowania przed kolegiumi karno-administracyjnymi przy prezydiach rad narodowych (Dz. U. z 1959 r. Nr 21, poz. 133 i Dz. U. z 1967 r. Nr 8, poz. 33).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

270

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 listopada 1971 r.

w sprawie nadania niektórym instytucjom państwowym i społecznym uprawnień oskarżyciela publicznego przed kolegiumi do spraw wykroczeń.

Na podstawie art. 27 § 3 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 1971 r. Nr 12, poz. 116) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uprawnienia oskarżyciela publicznego przed kolegiumi do spraw wykroczeń nadaje się:

- 1) organom służby ochronnej lasów państwowych,
- 2) wojewódzkim inspektoratom Straży Ochrony Przyrody,
- 3) jednostkom Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej,
- 4) Polskiemu Związkowi Łowieckiemu i kołom łowieckim,
- 5) Zarządowi Głównemu, zarządom okręgowym i zarządom kół Polskiego Związku Wędkarskiego,
- 6) Zarządowi Głównemu i zarządom oddziałów terenowych Towarzystwa Opieki nad Zwierzętami

w sprawach o wykroczenia, w których w zakresie swego działania złożyły one wnioski o ukaranie.

§ 2. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 131 Rady Ministrów z dnia 8 kwietnia 1963 r. w sprawie nadania organom statystyki państwowej uprawnień oskarżyciela publicznego w postępowaniu karno-administracyjnym (Monitor Polski Nr 31, poz. 160),
- 2) uchwała nr 33 Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1964 r. w sprawie nadania organom ochrony przeciwpożarowej uprawnień oskarżyciela publicznego w postępowaniu karno-administracyjnym (Monitor Polski Nr 11, poz. 48),
- 3) uchwała nr 301 Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1967 r. w sprawie nadania organom administracji wodnej uprawnień oskarżyciela publicznego w postępowaniu karno-administracyjnym (Monitor Polski Nr 71, poz. 345).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

271

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 listopada 1971 r.

w sprawie warunków wymaganych do uzyskania emerytury przez dziennikarzy.

Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie ma zastosowanie do dziennikarzy zatrudnionych w redakcjach dzienników, czasopism, w radiu, telewizji oraz w agencjach prasowych, informacyjnych, publicystycznych i fotograficznych, którzy są objęci układem zbiorowym pracy dziennikarzy.

§ 2. Dziennikarzom, o których mowa w § 1, przysługuje prawo do emerytury po osiągnięciu wieku: 55 lat przez kobietę i 60 lat przez mężczyznę, jeżeli:

- 1) osiągnęli ten wiek w okresie zatrudnienia w redakcjach, radiu, telewizji lub agencjach wymienionych w § 1 albo w ciągu 5 lat po ustaniu tego zatrudnienia oraz
- 2) spełniają pozostałe warunki wymagane do przyznania emerytury przewidziane w przepisach o powszechnym

zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, z tym że okres zatrudnienia wymagany do przyznania emerytury powinien obejmować co najmniej 15 lat w redakcjach, radiu, telewizji lub agencjach wymienionych w § 1.

§ 3. Jeżeli przy zastosowaniu przepisów rozporządzenia powstało prawo do emerytury, przyznanie jej następuje najwcześniej od dnia 1 stycznia 1972 r.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

272

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 listopada 1971 r.

w sprawie organizacji i zakresu działania komitetów przeciwpowodziowych.

Na podstawie art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. — Prawo wodne (Dz. U. Nr 34, poz. 158) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Bezpośrednią ochronę przed powodzią sprawują komitety przeciwpowodziowe — Główny, wojewódzkie oraz organizowane w miarę potrzeby powiatowe (miejskie) i gromadzkie, zwane dalej komitetami — Głównym, wojewódzkimi, powiatowymi (miejskimi) i gromadzkimi.

2. Główny Komitet obejmuje swym zakresem działania cały kraj, a terenowe komitety — stosownie do nazwy i stopnia — obejmują swym zakresem działania teren województwa łącznie z obszarem miasta wyłączonego z województwa, powiatu łącznie z obszarem miasta stanowiącego powiat miejski, miasta stanowiącego powiat miejski, w którym nie ma siedziby prezydium powiatowej rady narodowej, bądź gromady.

3. Komitety wyższego stopnia sprawują nadzór nad działalnością komitetów stopnia niższego.

§ 2. Komitety przeciwpowodziowe zespalają i koordynują — w zakresie bezpośredniej ochrony przed powodzią — działalność organów administracji państwowej i instytucji powołanych do zabezpieczenia kraju przed powodzią i udziału w zwalczaniu skutków powodzi, a w szczególności ministerstw i podległych im jednostek:

- 1) górnictwa i energetyki,
- 2) gospodarki komunalnej,
- 3) komunikacji,
- 4) leśnictwa i przemysłu drzewnego,
- 5) łączności,
- 6) obrony narodowej,
- 7) rolnictwa,
- 8) spraw wewnętrznych,
- 9) zdrowia i opieki społecznej,
- 10) żeglugi oraz
- 11) Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej i podległych mu jednostek.

§ 3. Jednostki organizacyjne, o których mowa w § 2, obowiązane są w razie:

- 1) wprowadzenia stanu pogotowia przeciwpowodziowego — uruchomić odpowiednie środki oraz wykonać prace nie-

zbędne do sprawnego przeprowadzenia akcji przeciwpowodziowej.

- 2) ogłoszenia stanu alarmowego — przystąpić niezwłocznie do zwalczania powodzi i jej skutków.

§ 4. Do zakresu działania komitetów przeciwpowodziowych należą:

- 1) opiniowanie programów sporządzonych przez jednostki organizacyjne określone w § 2, dotyczących przygotowania środków oraz wykonania prac niezbędnych do przeprowadzania akcji przeciwpowodziowej,
- 2) kontrolowanie wykonania programów, o których mowa w pkt 1, i wydawanie odpowiednich zaleceń w wyniku dokonanych kontroli,
- 3) kontrolowanie w jednostkach organizacyjnych, o których mowa w § 2, stanu ich gotowości organizacyjnej do przeprowadzenia akcji przeciwpowodziowej, wydawanie odpowiednich zaleceń w wyniku dokonanych kontroli oraz organizowanie w razie potrzeby szkolenia,
- 4) ustalanie planów operacyjnych obejmujących dane niezbędne do sprawnego przeprowadzenia akcji przeciwpowodziowej,
- 5) kierowanie akcją przeciwpowodziową w okresie trwania stanu pogotowia przeciwpowodziowego lub stanu alarmowego,
- 6) żądanie obniżania piętrzenia lub spuszczenia wody na ustalony okres czasu, niezbędny ze względu na bezpośrednią ochronę przed powodzią (art. 105 Prawa wodnego),
- 7) przedstawianie prezydium właściwej rady narodowej wniosków o wykonanie pilnych prac w razie wielkiego rozmiaru niebezpieczeństwa powodzi oraz o ewakuacji ludności z terenów bezpośrednio zagrożonych powodzią (art. 104 ust. 1 i art. 106 Prawa wodnego),
- 8) koordynowanie akcji ratowania życia ludności lub mienia na obszarze zagrożonym lub dotkniętym powodzią,
- 9) inicjowanie działalności w celu zapewnienia pomocy ludności dotkniętej przez powódź,
- 10) informowanie jednostek nadrzędnych oraz prasy, radia i telewizji o rozmiarze powodzi i środkach podjętych dla jej zwalczania.